
FUNDACIÓ PRIVADA CANIGÓ

25 ¹⁹⁷⁸⁻²⁰⁰³
anys

Sumari

Presentació

L'entrevista

Any Mozart

Contes i poesies

Sortides i esdeveniments

Col·laboracions

Benvolgudes famílies i lectors en general, en l'actual número de Canigó XXI, teniu a la vostra disposició alguna de les moltes activitats que s'han portat a terme en el Centre en el primer semestre de l'any 2006.

Com sempre, comptem amb una entrevista. Aquest cop, amb una divertida Amparo Moreno.

Després, podem acostar-nos a les activitats que s'han treballat en els diferents serveis, això sí, sota un mateix eix temàtic, la música, tal i com ens ho explica en el seu article la Directora Tècnica del Centre, Irene Montolí.

Aquesta, ens apropa a les raons pedagògiques que donen sentit a les activitats realitzades. El que ella no comenta, però, és l'alegria i la motivació que els nois i noies mostren en tot moment, així com l'enorme feina que comporta organitzar-ho i portar-ho a terme per part de tot l'Equip Tècnic, el qual, dia rere dia s'esforça per innovar i per motivar contínuament els nostres fills.

Cal destacar l'actuació de la "Simfònica de Canigó", a la que alguns pares van tenir la possibi-

litat de veure en directe. Va valer la pena! Tot i així, tothom en podrà gaudir mitjançant un modest, però sentit vídeo, que properament els farem arribar i on es mostren, de manera general, els diferents serveis del Centre.

Però no tot és feina, també es programen sortides que, a més, comptem amb el valor afegit de la part lúdica, que no oblidem en cap moment.

I per acabar, els adreço als articles que Iolanda Martínez i José Hernández ens escriuen. La primera ens parla de les ajudes que diferents entitats, com Caja Madrid ens ofereix i el segon, ens posa en contacte amb l'esforç realitzat per aconseguir l'ISO en el Departament de bugaderia.

De moment, res més, felicitar a tots per l'esforç desenvolupat. Ens tornem a veure molt aviat. Salutacions.

Signat: Josep Casabó
-President-

El dia 24 de Novembre de 2005, vam tenir ocasió d'entrevistar Amparo Moreno.

Com veureu tot seguit, l'entrevistada ens va oferir tot un re-

ctal d'alegria, bon humor i d'amistat.

Li agraïm de tot cor la seva dedicació i felicitem els seus èxits professionals.

Pregunta. *On vas néixer?*

Resposta. Jo vaig néixer a l'Hospitalet de Llobregat. Sóc del barri de la Torrassa.

P. *Com van ser els teus inicis com a actriu?*

R. Doncs mira.....! A Catalunya hi ha una gran tradició de teatre amateur i la gent sempre ha fet aquest tipus de teatre a diferents centres.

Jo vaig començar al Centre Catòlic de Sants els caps de setmana, però després em van cridar per actuar professionalment. M'ho vaig jugar tot deixant la feina del despatx i fins ara..... que porto 35 anys en la professió.

P. *La teva família et va ajudar?*

R. He tingut molta sort amb la meva família. Mai m'han posat pegues....! A la meva àvia, amb la que m'entenia molt bé, un dia

li vaig dir que volia ser artista (perquè abans no es deia actriu o actor, es deia artista) i aquí estem.....

P. *Quins estudis has realitzat?*

R. Abans no existia l'Institut del Teatre ni tampoc, escoles de teatre. Es pot dir que sóc una actriu autodidacta. Crec que la millor saviesa s'adquireix treballant cada dia, que és com més s'aprèn.

P. *Hem sentit molt a parlar de Shirley Balantine, què ha representat per tu aquest paper?*

R. Doncs mira, un abans i un després a la meua carrera, perquè fins llavors havia fet obres divertides. Havia treballat al Molino durant quatre anys i m'associaven com a actriu còmica.

De cop i volta, però, m'arriba aquest text que, a més, el dirigia la Rosa Maria Sardà. Es tractava

d'un monòleg d'una hora i 45 minuts sense descans. Jo no m'havia enfrontat mai a una cosa així però li vaig posar pit i va sortir una cosa "estupenda".

Va ser una obra molt bonica i va marcar moltíssim a favor de la dona. Crec que amb aquesta obra la gent de teatre es va adonar que Amparo Moreno no només era "Molinera" sinó que també podia fer una tasca molt més maca al teatre.

P. Si no fossis actriu què t'hauria agradat ser?

R. Jo anava encaminada cap a secretària, mecanògrafa... però el futur, a vegades, té coses imprevisibles.

P. Què és el que més t'agrada de ser actriu?

R. El que més m'agrada és que

em proporciona moltes coses. A mi m'agrada molt que la gent em conegui, que la gent em parli i m'estimi. De fet no hauria estat

el mateix si jo fos anònima. L'estimació que em demostra la gent és molt maca, hauria de pagar jo per sentir aquesta sensació i estic molt agraïda.

P. Sempre has treballat a Barcelona o també en altres llocs?

R. He treballat a "El Ejido" i a altres llocs fent Cabaret. He estat a Burgos, Galícia i a Madrid. Però on m'agrada més treballar és a Barcelona i a Catalunya.

P. T'agrada viatjar? On t'agradaria anar?

R. Si tingués diners i temps m'agradaria fer el que esteu estudiant ara, la volta al món, això seria fantàstic...

*Amics de CANIGO,
ha estat una sensació i un
plaer molt gran compartir
aquest matí amb tots vosaltres
i, de pas, celebrar el 25^è
aniversari de la vostra
institució.*

*Que continuem així de
treballs.*

Molts, molts, molts petons!!

*Amparo Moreno
24/11/05*

Com a experiència, us haig de dir que el dilluns passat em vaig tirar en paracaigudes i és una sensació que fa adonar-te del poca cosa que ets quan estàs a 4.000 metres i de la feblesa que tenim.

P. *Quin tipus de papers t'agrada més interpretar?*

R. A mi se'm cataloga per interpretar papers còmics i extravertits perquè m'agrada xerrar, però crec que un actor ha de ser un tot terreny i ho ha de tocar tot. He fet molts tipus de papers, de tràgics com *Misery*, he interpretat l'escriptora Virginia Wolf.... És a dir, gairebé he tocat tots els temes, però a mi, potser, se m'encasella més en la interpretació còmica, que no em desagrada pas, ja que costa molt més fer riure que fer plorar.

P. *Quin ha estat el teu paper preferit?*

R. A mi, la Shirley Balantine que no me la toquin, és preciosa! Shirley Balantine també està en pel·lícula i és molt bonica!

P. *Quin paper ha estat el més difícil d'interpretar?*

R. De les obres que interpreto, me'n vaig sortint... Tingueu en compte que es preparen durant

dos mesos, s'estudia el text, s'assaja escena per escena i.... és clar, ja estàs segura del text, dels moviments i de tot. En teatre no he trobat papers molt difícils d'interpretar.

Ara estic fent l'obra "Patas Arriba". En Shirley Balantine interpretava una mestressa de casa i a "Patas Arriba" em canso molt més perquè no paro, pujo escales, salto.... i amb tot això sense perdre el fil del text!

P. *Explica'ns alguna anècdota divertida que recordis...*

R. A mi no me n'ha passat cap però us en puc explicar una relacionada amb una persona que jo conec: "Fa uns anys, dos senyores de Mallorca d'una certa edat i que tenien molta pasta, se'n van anar a Nova York. Abans de marxar les van avisar que anessin amb compte perquè en aquesta ciutat hi havia molts negres, que et podien atracar i que havien de vigilar bé el bolso.

A l'arribar es van allotjar en un hotel de quatre o cinc estrelles. Un dia estaven les dues a l'ascensor i, de cop, aquest es para i apareix un negre gran i alt com un armari.

Una d'elles va començar a cridar: "Nines, nines.... al terra, al terra!" i les senyores es van tirar a terra, tot agafant el bolso amb totes les seves forces. La porta es va tancar i elles es van tranquil·litzar perquè s'havien salvat. Quan van acabar la seva estada a l'hotel es van trobar que el compte estava pagat per un senyor que deia que mai a la vida havia rigut tant d'una situació còmica tan urbana. Signava la nota, Eddy Mur-

phy. Aquest actor americà, que és negre i alt, es veu que va riure tant de veure aquelles tres dones per terra i agafant els bolsos que va pagar l'hotel a les dones mallorquines, de la gràcia que li van fer.

P. *Com portes la fama?*

R. Doncs..... Tal i com esteu veient, jo sóc la mateixa. Sóc una persona propera. Hi haurà gent que és de morro més fi.... però jo no ho sóc. A mi m'agrada molt

Amparo Moreno, signant el Llibre de Visites de l'Entitat davant la mirada interessada del Lluís.

---

que la gent em conegui pel carrer i em saludin. Penso que és una professió que fas pública i que si no et coneixen, “cagada pastoret”. Vull dir que és millor que et coneguïn que no pas passar desapercebuda. A mi m’agrada que la gent em parli pel carrer.

P. *On t’agrada més treballar, al cinema, al teatre, a la televisió o a la ràdio?*

R. Són diferents mitjans. La ràdio l’he tocada, he fet televisió i

també cinema, però clar, la televisió és un mitjà diferent. Per exemple, demà haig de rodar el “Cor de la ciutat” i si fem una escena i algú s’equivoca, es talla i se’n torna a fer una altra. No veus el reconeixement immediat. Després ho muntaran i quan surti, no saps si el que has fet ha agradat o no. El cinema és semblant, no tens el reconeixement del públic.

El teatre, en canvi, quan s’aixeca

Amparo Moreno visitant el Servei d'SCAPS i observant una mostra dels treballs realitzats pel grup.

---

un teló, ha de passar alguna cosa, per part meva per donar o emetre emocions i per part dels espectadors per rebre-les. Per tant, com el directe no hi ha res!

P. *Com a espectadora què t'agradaria més veure?*

R. Com a espectadora em considero bastant normaleta i com que ja estic farta de drames, el que vull és que em facin riure. Avui tinc una estrena, vaig al Teatre Borràs on fan "Mentiders". Sé que és una comèdia molt divertida i m'ho penso passar molt bé. A més, és un descans ser espectadora, seure allà i poder gaudir.

P. *Quins premis has rebut?*

R. Doncs mira... En una pel·lícula que vaig fer, que es diu "Què t'hi jugues Mari Pili?", jo feia un paper secundari, però es veu que va quedar tan bé el meu paper, que van pensar que s'havia de donar un premi i des d'aquell dia la Generalitat va instaurar el premi al millor actor/actriu secundari.

No hem d'oblidar que al cinema espanyol, a part del protagonista, els actors i actrius que estan al seu costat, tots son primers actors, i que són ells els que fan

gran la pel·lícula. Per tant, el meu homenatge és per l'actor secundari.

P. *Quins projectes de futur tens?*

R. Quan estàs a una sèrie com el "Cor de la Ciutat", on l'anterior lliurament va durar 5 anys, es fa difícil fixar altres plans perquè visc pendent de les gravacions. Ara mateix estic esperant una trucada perquè em diguin a quina hora haig d'entrar demà a gravar. Estic molt presonera d'això, però tampoc vol dir que no ho pugui fer compatible amb el teatre.....

P. *T'agraden els esports?*

R. Mai he estat gaire aficionada als esports. De petita no he saltat ni el "potro", sempre m'ha fet por, per això encara no sé com m'he pogut tirar en paracaigudes. El màxim d'esport que faig és anar al gimnàs quan puc, a fer la taula de gimnàstica i para de comptar.

P. *De quin equip de futbol ets?*

R. Mira, jo dic que les pilotes... millor al caldo! No hi entenc de futbol... De tota manera, sent catalana, no et puc negar que m'estimo més que guanyi el Barça.

P. *Quines aficions tens?*

R. Compartir xerrades i soparets amb els amics és la meua afició.

P. *T'agrada ballar i cantar?*

R. Sí, perquè vaig estar una temporada al Molino i allà vaig cantar i ballar molt. Penso que és una de les coses més boniques que hi ha perquè et permet exterioritzar els sentiments que tens. El meu pare me'n va ensenyar de petita i a les festes majors m'agafava i ballàvem molta estona.

P. *T'agraden els animals?*

R. Sí, a casa mengem de tot.....! És broma! He tingut sempre gossets... Ara tinc un canari que és molt enrotllat, em crida perquè

m'acosti a la gàbia i li posi el dit per jugar.

Penso que els animals afavoreixen els bioritmes, són positius i donen molta pau i amor.

P. *Com t'has sentit entre nosaltres?*

R. A la vista està! Què us he de dir, estic encantada d'estar aquí! A veure si puc tornar un altre cop i us passo pel·lícules i les comentem tots junts. Si algun dia faig teatre podeu fer una sortida i anar a veure l'obra.

P. *Vindràs un altre dia?*

R. I tant! Per mi encantada de tornar aquí amb vosaltres!

Amparo Moreno
amb els representants dels diferents serveis del Centre.

Arrrel de la celebració europea del 250è aniversari del naixement d'en Mozart, ens va semblar força adient dedicar aquest any a treballar intensament la música.

Al llarg del temps hem pogut constatar que la música és un mitjà d'expressió a l'abast de tothom, podent treballar molts aspectes com: l'expressivitat corporal, la memòria, la vocalització, la psicomotricitat, la interpretació de rols... llavors semblava oportú que els nois/es coneguessin altres aspectes conceptuals que envolten aquest tema.

Amb aquesta intenció hem estudiat com s'organitzen les orquestres i quins tipus d'instruments existeixen. Per conèixer-los millor, els hem elaborat muntant un simulacre d'orquestra simfònica, amb Director i tot!

Hem escoltat molta música clàssica i, sabeu? Ens ha agradat força... També hem visitat el Gran teatre del Liceu i hem tingut l'oportunitat d'assistir a una òpera! Ens va entusiasmar tant que vam decidir muntar una adaptació lliure de la Flauta Màgica (que ens disculpi en Mozart!) tot

elaborant nosaltres mateixos els escenaris i vestuaris.

Hem investigat els diferents estils musicals buscant per Internet tot tipus d'informació, fotos, música... A més, i gràcies a l'ajuda dels alumnes del Pràcticum, hem preparat unes espectaculars exposicions multimèdia.

A l'activitat d'audiovisuals, estem veient diversos musicals i hem preparat diferents números de ball de pel·lícules clàssiques com Grease, Cabaret... Aquesta activitat tan simpàtica l'hem anomenada "Munta el número".

Ah! I no ha pogut faltar la música en directe! La música en viu de les mans dels músics amics de Canigó, que han vingut a compartir el seu art, tot explicant-nos com van començar a tocar i què els hi suposa. Històries narrades en primera persona de gent que estima la música i que ha fet un gran esforç per crear-la.

La música suposa un llenguatge universal que posseeix el do de traspasar les fronteres, de vèncer les diferències... unint les persones en una única celebració: la celebració dels sentiments, de les emocions que desperten les me-

---

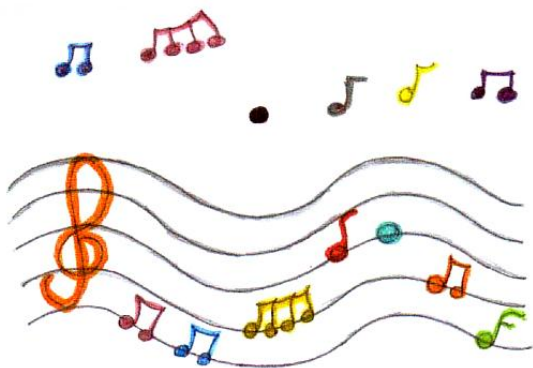
melodies. Cançons que narren històries, que parlen d'una època, d'uns fets... que s'enganxen a la nostra memòria creant la banda sonora de la nostra vida.....

La música és una eina de treball fabulosa, capaç de vèncer les dificultats que tenen els nostres nois/es, permetent-los comunicar-se plenament. Tot just quan sona la primera nota ja els tenim ballant i encisats per la màgia

omplen d'alegria i ritme qualsevol trobada.

Dediquem aquest any especial a estudiar la música, essent conscients que sempre és present a Canigó. Per qualsevol racó, podem trobar unes notes amagades esperant ser cançó.

Irene Montolí
-Directora Tècnica STO-

Jaime Solsona
-Usuari STO-

El dimecres 15 de març vam anar al Petit Liceu de Cornellà a veure **La Flauta Màgica**. Era la primera vegada que hi anàvem i ens va costar una mica entendre-la. Sort que coneixiem la història ja que l'estem treballant a l'hora de lleure. Nosaltres també farem una adaptació.

L'escenari i el vestuari eren molt alegres, amb molts colors. També hi havia ombres xineses, dos músics que tocaven el piano i la flauta travessera.

Hi havia diferents tipus de melodies, lentes i ràpides, segons els

sentiments que els cantants ens volien transmetre.

El papagai és un caçador d'ocells i un dels personatges principals d'aquesta òpera. Doncs, ell mateix va ser el narrador que ens va explicar la història: un príncep ha d'anar a buscar una princesa que està segrestada a un castell. Per poder rescatar-la haurà de passar unes proves molt difícils. Però realment no està segrestada sinó que... bé, això és el final i mai no es pot explicar el final d'una història, oi?

**Paquita - Rosa - Jordi F - Lluís
Àlex M - Jaime - Oriol - Xavi
-Usuaris STO-**

Tot el grup posa dins el Petit Liceu de Cornellà.

Aquest any se celebra el 250è aniversari del naixement de Mozart.

Aquest fet serveix d'excusa per treballar, amb tots els usuaris, diferents aspectes relacionats amb la música.

A l'SCAPS també hem centrat les nostres activitats en relació a la música, en conèixer, de forma extensa, quatre estils musicals, com ara: el Jazz, el Reggae, el Pop-rock i la música clàssica.

Per poder-los conèixer ens hem dividit en grupets d'unes 4 ó 5 persones i cada grup tenia assignat un estil. Tots els grups han partit d'una sèrie de preguntes a

respondre i que ajudaven a guiar la nostra recerca, tant en llibres com en Internet.

Ha estat una feina difícil, però al final tots els grups ens n'hem sortit, lliurant uns treballs "xulíssims"! A més, hem après moltes coses sobre cada estil de música.

Aquí us presentem un resum sobre un dels treballs realitzats a l'SCAPS i centrat en el Jazz i Swing.

Maria Alis

-Monitora SCAPS-

JAZZ I SWING

Quin origen i Història té aquest estil musical?

El 3 d'Abril de 1865 les persones negres americanes es converteixen, per fi, en homes lliures, però tot i això no poden accedir als costums i condicions de vida dels blancs.

Dotats per la música i el ritme per naturalesa, aprenen a utilitzar els instruments musicals dels blancs i molt aviat se serveixen d'ells d'una manera excepcional.

El jazz no es la creació d'un o varis autors, sinó l'expressió de tot un poble. Està fet, doncs, d'elements diversos que, units, van donar vida a una música abans mai sentida.

En quin lloc del món es va iniciar?

A New Orleans.

Quines característiques té? Com és la seva música?

Les característiques del jazz són: l'ús de la improvisació i un peculiar tractament sonor i harmònic basat en els cants de treball, en els gospels i espirituals i, sobre tot, en els blues.

La instrumentació típica va començar amb una secció rítmica formada pel piano, el contrabaix, la bateria i una guitarra opcional, després es van afegir instruments de vent. Els vents s'agrupen en tres seccions: saxofons, trombons i trompetes.

A què es refereix quan parlem de l'època de les Big Bands?

Durant la dècada de 1920 va haver grups de jazz que van començar a tocar seguint el model de les bandes de balls de societat, big bands. Van ser populars entre el 1930 i el 1940, període conegut com l'Era del Swing.

El desenvolupament de les big bands era deguda, en gran part, a Duke Ellington i Fletcher Henderson. Aquest i el seu ajudant van contribuir en l'introducció de les partitures escrites en la música del jazz.

Busqueu quatre cantants representatius.

BILLY HOLIDAY. Va néixer el 1915. Va ser una de les cantants de jazz i blues més importants del segle XX, també coneguda com Lady Day. Va néixer a Baltimore, Maryland. Va créixer en un ambient senzill i es va traslladar a Nueva York a finals dels anys vint, ciutat on va començar a cantar en clubs nocturns. Es va donar a conèixer després d'una gravació que va realitzar el 1935. A partir d'aquest moment va cantar en diverses orquestres, compartint gravacions amb el saxofonista Lester Young i el pianista Teddy Wilson. Va morir el 1959.

LOUIS DANIEL AMSTRONG (1901-1971), també conegut com "Satchmo", va ser un dels grans músics de jazz del segle XX. Amstrong va ser un personatge carismàtic i un músic innovador, que amb el seu talent musical i la seva personalitat transformà el jazz en un estil de música popular.

Tot i que primer va guanyar fama com a trompetista, també va ser conegut com un dels més influents del jazz.

Danièl Louis Amstrong va néixer a Nova Orleans. Als cinc anys els seus pares es van separar i als tretze entrà

en un reformatori local per a infants negres, on van iniciar-lo a tocar la corneta. Va estar-hi poc més d'un any i en sortir va començar a escoltar les orquestres locals i a treballar com a músic.

El 6 de juliol de 1971, Louis Amstrong va morir a casa seva de Corona (Nova York) per insuficiència renal i cardíaca. La seva música, però, segueix mantenint-se viva en les gravacions i en les pel·lícules que va deixar-nos com a llegat del seu art i de la seva extraordinària personalitat.

ELLA FITZGERALD. Nascuda a Newport News (Virginia). Va créixer en Yonkers.

Vivia en una situació de pobresa permanent. Va debutar com a cantant als 16 anys, el 1934, al Harlem Apollo Theater de New York, on va guanyar un concurs.

Va començar a cantar amb la banda de Chick Web.

El 1993 es queda cega a conseqüència de la diabetis que pateix. Mor a Beverly Hills, Califòrnia.

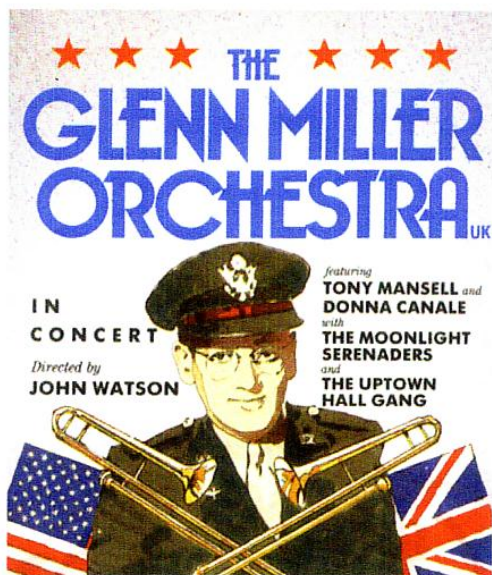

GLENN MILLER. Va néixer el 1904 a Clarinda, una petita localitat de l'Estat de Iowa.

Amb dotze anys va començar a estudiar el trombó i a tocar-lo a la banda del seu col·legi. El 1926 es converteix en trombonista professional i s'uneix a la banda del cèlebre bateria, Ben Pollack, en una gira per Califòrnia.

A l'exèrcit, Miller, reuneix excel·lents músics i aconsegueix formar una de les grans i millors orquestres militars de tota la història.

Famós gràcies a aquesta banda, Glenn Miller, és enviat a Anglaterra per animar les tropes. El 15 de Desembre de 1944 la seva avioneta no arriba a París i mai es van trobar les seves restes.

-SCAPS Tarda-

La Simfònica Canigó

Aquest any, commemorant el naixement del compositor de música clàssica, Mozart, nosaltres també li hem volgut retre un petit homenatge.

Tot el grup vam estar pensant com podíem celebrar-ho i, finalment, se'ns va acudir formar una orquestra: **L'Orquestra Simfònica Canigó**.

Doncs bé, vam anar per feina. Primer de tot, vam estudiar els instruments i vam veure que es classifiquen en tres grans famílies: corda, vent i percussió.

Instruments de corda? Doncs tenim les guitarres, violins, arpes... Els de vent també són ben variats: trompetes, fagots, tubes... I,

per últim, els de percussió que correspondrien a timbals, tambors, platerets...

Després vam aprendre el lloc que ocupa cada instrument dins l'orquestra: el Director se situa davant tots els músics, a continuació els instruments de corda, més enrere els de vent i, al final de tot, els de percussió.

Bé, fins a qui tot correcte. Ja tenim l'organització però... ens manquen els instruments! Així que, després de moltes idees, se'ns va acudir que el millor era elaborar-los nosaltres mateixos, tot reciclant cartró.

Un cop vam tenir les idees clares, cadascú va dissenyar el seu instrument, decorant-lo al seu gust i

Diferents imatges en el procés que es va seguir per treballar l'orquestra, des dels seus inicis fins al lliurament de Diplomes finals.

---

donant com a resultat uns instruments molt originals i bonics.

Una vegada tot organitzat, vam haver de decidir la música que interpretariem: "La simfònica n° 40" d'en Mozart, la "Dansa Hungara" i "Carmen" de Biset.

Amb els nostres instruments ja elaborats, vam haver d'assajar varies vegades i, la veritat, és que vam riure molt!

El 26 d'abril, "El gran dia", l'orquestra Canigó va actuar davant tots els companys, professionals i pares. Va ser un dia obert a tothom, un dia per compartir

il·lusions. Per això, va ser molt important comptar amb la presència d'alguns pares que van tenir l'amabilitat d'assistir-hi. Ens van aplaudir molt i ens van lliurar un diploma en reconeixement del nostre esforç i treball. Cal dir que al lliurament de premis, vam tenir la sort de comptar amb la col·laboració dels pares.

Aquesta activitat ens ha agradat molt, hem après moltes coses i, tot plegat, ha estat molt divertit.

Pasat a l'ordinador per:

**Lourdes S, Jordi A, Albert M,
Àlex M, Teresa G, Albert P i Dani F
-Usuaris STO-**

Un dels moments de l'actuació de l'Orquestra Canigó.

El dilluns 23 i 29 de maig un grup de nois/es vam anar a visitar el Gran Teatre del Liceu.

Vam agafar els ferrocarrils fins a la Plaça Catalunya i vam baixar caminant per les Rambles fins arribar al Teatre. Allà ens esperava la senyoreta Gemma que ens va acompanyar i ens va fer una visita guiada.

Primer ens va mostrar la sala de butaques i vam poder seure a les primeres fileres. Ens va explicar que el Teatre s'havia construït l'any 1847 i que, malauradament, s'havia cremat dues vegades. No obstant, i per sort, s'ha pogut restaurar segons l'obra original. El Liceu té cinc pisos d'alçada, la decoració és molt bonica (tota daurada) i al sostre hi ha unes pintures molt boniques.

L'orquestra es col·loca sota l'escenari, doncs d'aquesta manera no molesta la visió dels espectadors i la música es pot escoltar igual de bé.

També hi ha instal·lades unes càmeres de vídeo per filmar les obres i després transmetre-les per la televisió.

A cada butaca hi ha una pantalla

petita que tradueix les obres en diferents idiomes. Hem vist on seuen les personalitats com: El Rei, el President, l'Alcalde, etc.

Tot seguit vam visitar la Sala dels Miralls, que és una sala molt bonica, on hi ha uns miralls grossos que fan que l'espai sembli molt més gran. Les làmpades també són molt grans i al sostre hi ha unes pintures amb el Déu Apol·lo (Déu de la Música) i nou muses que representen:

- 1- Clio (la que ofereix la glòria).
- 2- Euterpe (la molt plaent).
- 3- Talia (la festiva).
- 4- Melpómene (la melodiosa).
- 5-Terpsícore (la que encisa amb la dansa).
- 6- Érato (l'amable).
- 7- Polimnia (la de molts himnes).
- 8- Urania (la celestial).
- 9- Calíope (la bella de veu).

Al fons de la sala també hi ha una escultura amb una musa que toca l'arpa.

Vam baixar per l'escalinata principal, que està molt ben decorada i té una catifa a terra molt maca. Tot seguit vam visitar la Sala "Foyer", utilitzada per descansar a l'entremig de les obres, així com per a les persones que arri-

ben tard (ja que poden veure l'obra mitjançant unes pantalles molt grans, sense molestar el públic).

Al final ens van regalar un DVD amb algunes de les obres que s'han representat al Liceu.

La Gemma ens va fer preguntes per veure si hi posàvem atenció i... ens va felicitar! Ha estat molt divertit!

-STO-

Tot el grup, posant a l'escalinata principal del Liceu

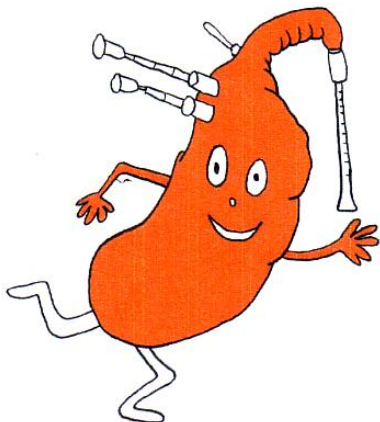
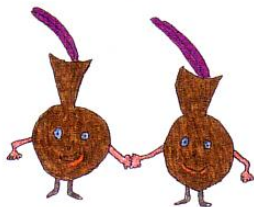
Imaginad, por un momento, una Orquesta.... Ahora imaginad que los instrumentos tienen vida propia: el arpa, con su gran melena de cuerdas, los bombos dándole al “bong”, las castañuelas, que son pareja todo el día, haciendo manitas, las maracas “bailongas”, la flauta dicen que es mágica, la gaita siempre con sus vientos, la guitarra tarareando flamenco...

Era una orquesta muy diversa y decidieron ir a buscar los orígenes de cada instrumento haciendo

una gira musical por el mundo. Comenzaron por África, para que los bongos conocieran su país. Allí se adentraron en la selva y acamparon. Resultó que era el lugar donde el Rey de la Selva vivía con su familia. Empezaron a cantar una nana y los leoncitos

se durmieron llenando de paz y tranquilidad a los padres que se lo agradecieron rociándoles de la metones.

Siguieron la gira a Brasil para conocer los antepasados de las maracas. Allí hicieron una gran fiesta, pues llegaron justo en el momento de las carnavales. Pudieron desfilas cuanto quisieron y bailar toda la noche.

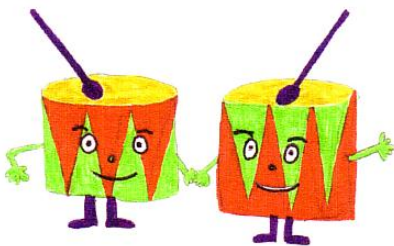

¡Hasta les dieron un premio a la orquesta mejor caracterizada!

Siguieron la gira hasta las tierras escocesas, donde llegaron todos y,

en seguida se pusieron las faldas de cuadritos. Visitaron viejos castillos, donde más que gaitas parecía que hubiera fantasmas.....

En seguida huyeron de allí hacia tierras andaluzas, donde la gita-

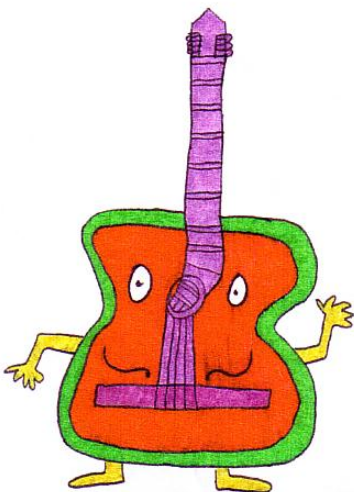
rra y las castañuelas adiestraron a una fiesta flamenca y disfrutaron como nunca, cantando, bailando y zapateando el tablao.

De repente, la flauta tocó unas notas y..... los instrumentos, por arte de magia, quedaron inertes, quietos, estirados en el tablao, esperando que algo o alguien les diera vida.

Pero, un día, cualquier día de una mañana cualquiera, seguro que alguien, en alguna parte del mundo abriría una página de un cuento y aquellos instrumentos animados volverían a cobrar vida para llenar de alegría a todos los niños, y mayores, de aquel lugar...

Y colorín colorado, este cuento se ha acabado....

-SCAPS Matí-

Hace 20 años un gran músico nació
y su madre, como W. Amadeus Mozart lo bautizó.

Su nacionalidad era austriaca
y su padre lo educó con gusto a la música.

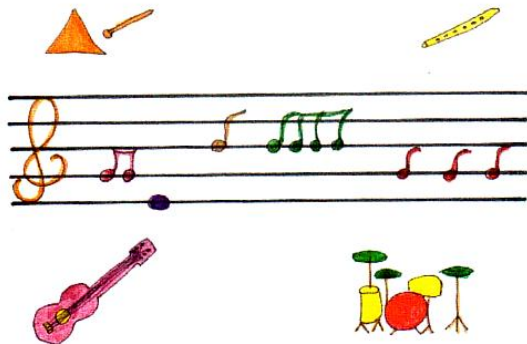
Gran improvisador y lector de partituras,
a los 6 años ya escribió sinfonías y sonatas.

Viajó por París, Alemania e Italia
y conoció a Bach y a gente ilustrísima.

En 1782 se casó con Constance Weber,
hermana de su enamorada, Aloysia Weber.

Pasó largos años de pobreza
y murió haciendo su última proeza:
El Réquiem en re menor K526.

-SCAPS Matí-

Álex Álvarez
-Usuari STO-

Empezamos realizando los instrumentos,
cada uno en su taller muy contento.

Utilizamos material reciclable,
que para el medio ambiente es deseable.

Salieron todo tipo de instrumentos
de percusión, cuerda y viento.

Formamos nuestra orquesta,
por todos muy bien compuesta.

Nuestra ilusión era participar
y conocer los instrumentos a tocar.

Los sonidos aprendimos
y a tocar nos dispusimos.

La orquesta empieza a tocar,
un director no debe faltar
y con su batuta los compases marcar.

¡Atención, empezamos a tocar!

Las guitarras afinadas,
los violines colocados,
y los timbales golpeados,
¡empieza la orquesta a sonar!

SORTIDES I ESDEVENIMENTS

Sortim al teatre

Aquest semestre hem tingut la sort de poder realitzar dues sortides al Teatre de la Salle Bonanova per veure dues obres ben diferents.

Un grup de nois/es hi vam anar el **2 de febrer** i vam veure la repre-

sentació teatral "**Aprenent a conviure**". D'altra banda, uns altres companys/es hi van anar el **22 de maig** a veure "**El misteri de la cripta embruixada**" (de l'autor Eduardo Mendoza).

Els nois que van gaudir de la primera obra ens expliquen la seva experiència:

"Alguns de nosaltres vam anar caminant i uns altres amb la furgoneta. Vam entrar al teatre en silenci. Hi havia molt públic i quan va començar l'obra tot es va quedar fosc, menys l'escenari que estava il·luminat.

El teatre era molt gran i nosaltres vam seure a la platea. A l'obra hi havia quatre amics que es barallaven però al final ho arreglaven parlant, com fem al taller.

Després de l'obra vam participar a un col·loqui i els actors ens van respondre diferents preguntes. També ens van presentar l'encarregat del so i la llum ja que no l'haviem vist.

Els números musicals ens van agradar molt ja que mitjançant les cançons ens explicaven trossos de la història. Nosaltres, al taller, també estem preparant diferents números musicals de pel·lícules conegudes: "Cabaret", "Grease", "Cantando bajo la lluvia", "Sonrisas y lágrimas"....

Jordi Figàs - Joaquim Sierra
Juanma López
-Usuaris STO-

També els nois/es que van veure la coneguda obra "El misteri de la cripta embruixada" ens expliquen com van passar-s'ho: "Vam haver de fer cua per entrar ja que hi havia molts nois/es de d'altres Centres. L'obra ens va agradar molt!

Els personatges eren: el doctor, la infermera, el presumpte culpable de la desaparició de la Mariona, el detectiu, el jardiner i la Mercè..

La història tractava d'un col·legi de monges situat al Passeig de St. Gervasi, on van desaparèixer dues noies.

La policia les va estar buscant i va inculpar a un noi que era innocent, tot tancant-lo a la presó. Quan van comprovar que no era culpable, el van deixar anar i ell mateix va començar a investigar pel seu compte. I... no us expliquem el final per si voleu llegir-vos el llibre.

Al final va haver-hi un col·loqui sobre l'obra i nosaltres també hi vam participar, fent diverses preguntes. Ha estat una experiència molt maca.

Lluís - Jaime
Teresa - Jordi A
-Usuaris STO-

Tot el grup esperant per veure l'obra "Aprenent a conviure".

Campionat Futbol Sala

El divendres **12 de maig** vam participar al VI Campionat de Futbol Sala Sebastià Llopis que es va celebrar a les instal·lacions de Can Caralleu.

A primera hora del matí plovia una mica i ens preocupava no poder celebrar el campionat perquè estàvem molt il·lusionats. Però només començar els partits, va sortir un sol ben maco que va durar tot el dia.

Canigó va participar en **tres modalitats**: partits de nivell I, partits de nivell II i proves adaptades.

Una vegada allà, vam començar els partits. Els de nivell I vam jugar tres partits al camp de gespa artificial. Encara que el futbol sa-

la no és l'esport que entrenem habitualment (ja que treballem molt més el bàsquet), cada vegada anem agafant més pràctica i anem guanyant més partits.

A més, el nostre equip va tenir un porter impressionant! Fins i tot, va aturar dos penaltis!

Els nois/es que participàvem als partits adaptats (nivell II) vam jugar dos partits al camp de ciment. Cada vegada que marcàvem un gol ens abraçàvem i fèiem una petita festa!

A les proves adaptades, havíem de conduir la pilota, passar-la i xutar-la a porteria. Nosaltres també vam fer uns quants gols.

A mig matí, vam fer un descans i vam prendre una beguda. A les estones lliures, anàvem a animar a la resta de companys que estaven participant. Després de menjar un bon entrepà de truita, va arribar un moment molt esperat: el lliurament de premis!

-Usuaris STO-

Al lliurament de premis tots i totes vam tenir la nostra medalla.

El dia 21 de juny vam celebrar la 2ª Festa de l'Esport al Teatre Parroquial de Sarrià, assistint-hi els següents centres: Aspasim, Pedralbes, Boscana, Auxília, Guru i Canigó.

L'objectiu d'aquesta festa va ser premiar tots els esportistes per la seva participació en les diverses activitats esportives al llarg de tota la temporada. Valorant el seu esforç, es van lliurar premis i regals per a tots. L'acte va començar amb un reportatge de la nostra participació esportiva durant aquest any. També ens van mostrar la "novetat" d'aquest any, patinatge sobre gel, doncs ha estat una experiència molt positiva i gratificant per els nois/es que l'han practicat.

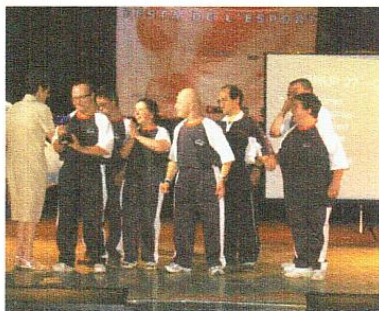
Van assistir-hi els responsables

de la Fundació Johan Cruyff, i ens van parlar d'aquesta innovadora experiència de patinatge sobre gel. Va ser molt interessant!

A més, vam tenir la presència de diverses personalitats que ens van lliurar els premis: el Sr.Gabi Barbeta (Tècnic de Disminuïts del Districte de Sarrià Sant Gervasi), els representants de cada Centre i de la Fundació Johan Cruyff. A tots ells els hi estem molt agraïts!.

Per dinamitzar l'acte també es van fer diverses actuacions musicals, per exemple imitant a Shakira i al Sueño de Morfeo. També un company d'un altre centre ens va explicar uns acudits i vam riure molt. Abans de finalitzar, se li va fer un homenatge a la Roser pels deu anys d'esforç i dedicació a BCN. Va mostrar-se molt contenta i, fins i tot, va emocionar-se una mica, però tot plegat va ser molt divertit!

-Usuaris STO-

Un dels equips de Canigó rebent la copa com a primers classificats de la lliga de bàsquet de l'ACELL.

El dia 6 de febrer vam fer una visita a Catalunya Ràdio. Vam assistir en directe al programa sobre futbol, dirigit per Toni Bassas i altres periodistes famosos dels esports com: Àngel Alonso (Pichi Alonso), Emilio Pérez de Rozas, Lluís Canut, etc. Tots portaven els cascos posats i nosaltres vam estar en silenci durant el temps que va durar la programació.

Ens va fer molta il·lusió veure com es realitza un programa de ràdio i conèixer totes les dependències de: Cat. Radio, Cat. Cultura, Cat. Informació i Cat. Música. També ens van mostrar els

diferents estudis on es graven els programes que no es poden donar en directe. Ens va cridar molt l'atenció l'estudi on es transmeten les notícies, tenen diverses televisions del país i de l'estranger perquè en cada moment saben què passa a tot arreu.

A la sortida ens van obsequiar amb un pòster dedicat a la Fundació Privada Canigó, uns penjolls pel mòbil, uns bolígrafs i unes llibretes.

Tot plegat va ser una sortida molt curiosa i aprofitada.

Redactat i passat a l'ordinador per:
Jaime - Rufino - Lluís V - Eduard
Dani D - Lluís C - Teresa - Àlex M
Roger - Jordi A

-Usuaris STO-

Vam tenir la sort de poder veure un programa de futbol en directe.

El dia 8 de juny es va celebrar el Dia de Portes Obertes al Parc d'Atraccions del Tibidabo. Un any més, nosaltres no ens ho vam volen perdre.

Allà ens vam trobar amb amics/gues d'altres Centres i vam poder xerrar una estoneta amb ells/es.

Vam aprofitar molt bé tot el dia, ja que vam pujar al màxim d'atraccions possibles: la Talaia, la Nòria, el Vaixell Pirata, la Muntanya Russa, els Cotxes de Xoc...

També vam veure la Sala dels Miralls i vam entrar al Laberint, tot trobant la sortida força ràpid!

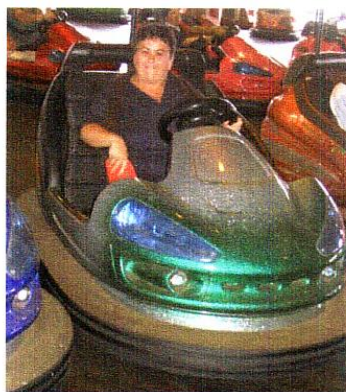
Va ser tot un dia a l'aire lliure, gaudint de la natura i d'unes vistes meravelloses.

Vam dinar allà mateix, a l'ombra, aprofitant unes taules de pic-nic. El dia se'ns va passar molt ràpid i vam haver de tornar a Canigó per explicar les nostres aventures a la resta dels companys. Ja estem desitjant tornar-hi!

-STO-

Dues imatges del Dia de Portes Obertes del Tibidabo.

El dilluns 19 de juny, l'Scaps de tarda vam realitzar una sortida molt especial i emocionant.

Vam assistir com a públic al programa "El Club" de TV3.

Aquesta activitat ens feia molta il·lusió, ja que, molts de nosaltres no havíem anat mai a un plató televisiu i tampoc no havíem sortit mai per la tele i, molt menys, en un programa que mira moltíssima gent de Catalunya.

Per això, aquest dilluns tots estàvem fets uns flams, entre els nervis, l'emoció i l'impaciència no paràvem quiets.

El programa començava a les 16:20 però la gent que intervé com a públic ha d'estar-hi molt abans per preparar-se.

Nosaltres vam començar a sortir de Canigó cap a les 13:30 i a les 15:15 ja estàvem tots davant la porta de TV3, a Sant Joan d'Espí. A les 16 hores una hostessa ens va venir a buscar i ens va portar al plató del programa.

Quan vam entrar, ens vam quedar bocabadats.

La decoració del plató era molt bonica i moderna, però el plató era molt més petit del que sem-

blava per la tele.

Un cop a dins ens van indicar on havíem de seure i el regidor ens va explicar com havíem d'actuar.

Un cop explicat tot això, va entrar el presentador, l'Albert Om, i va saludar tot el públic.

Nosaltres li vam poder donar dos exemplars de la revista de Canigó.

Tot seguit va començar el programa i nosaltres estàvem al·lucinant perquè veies les càmeres, la gent movent-se amunt i avall i desmuntant una part de l'escenari.

Allò més divertit de tot el programa va ser l'entrevista al jugador de bàsquet, Fernando Romay.

Vam riure molt i ens ho vam passar molt bé perquè era un home molt divertit i de la broma.

També vam poder veure Carles Flavià, Santi Carulla o la Beth, que van sortir en el programa.

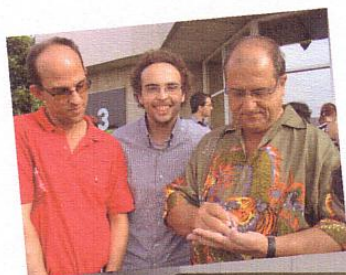
La veritat és que va ser una estona molt emocionant i divertida, on tots ens ho vam passar molt bé i ens vam comportar perfectament.

A tots ens va semblar una tarda genial i molt agradable per totes les novetats que aquell dia vam

---

Descobrir, gaudint i coneixent un món molt curiós i divertit!

-SCAPS Tarda-

En les fotografies es pot veure tot el grup que va assistir al programa de TV3 i diferents moments on Carles Flavià i Santi Carulla ens signen autògrafs.

AMADEUS

Nom de la pel·lícula: Amadeus

Direcció: Milos Forman.

País: USA.

Any original: 1984.

Duració: 180 min.

Interpretació:

Antonio Salieri: F. Murray Abraham

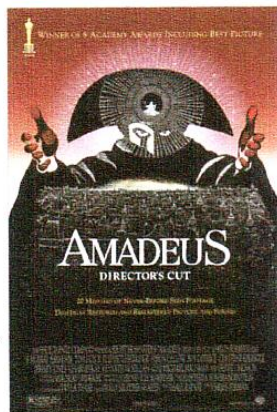
Amadeus Mozart: Tom Hulce

Constanze Mozart: Elizabeth Berridge

Leopold Mozart: Roy Dotrice

Caterina Cavalieri: Christine Ebersole

Emperador Josep II: Jeffrey

SINOPSI:

Amadeus és una pel·lícula que mostra com va ser la vida de Mozart, des dels seus inicis com a compositor prodigi fins la seva darrera etapa marcada per la decadència.

Tota la pel·lícula gira entorn la creació i posada en escena de les seves òperes i la relació d'odi i traiduria que s'estableix amb el compositor Antonio Salieri.

Aquesta relació, marcada per les enveges i odis de Salieri cap a Mozart, acaba destruint el compositor prodigi i tot el que l'envolta.

Durant tota la pel·lícula també es van mostrant personatges que influeixen en la vida del compositor, com el seu pare, la seva dona o l'emperador Joseph II.

És una pel·lícula molt interessant que ens permet veure, a grans trets, com era Amadeus Mozart i com va ser la seva vida. També és molt interessant perquè es veuen les seves òperes més famoses i com es representaven a la seva època.

Mitjançant aquesta pel·lícula hem pogut aprendre més sobre la figura d'aquest compositor i sobre una gran part de les seves obres. Ha estat una bona forma de commemorar el 250è aniversari del seu naixement.

Des de l'SCAPS us recomanem que si no sabeu què fer un diumenge per la tarda mireu aquesta pel·lícula!

-SCAPS Tarda-

A mitjans del mes de març vam anar a visitar l'exposició de Rembrandt que es va fer a l'edifici de la Pedrera, al Passeig de Gràcia.

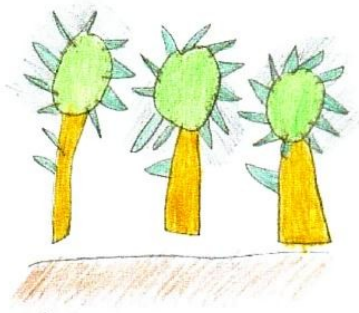
Vam agafar els Ferrocarrils fins a Provença i després vam caminar una mica. Ja hi havíem anat altres vegades a aquest edifici per veure més exposicions, però sempre ens agrada tornar-hi, ja que és un lloc ben especial.

Rembrandt és un pintor holandès del Barroc. Els dibuixos que vam veure eren en blanc i negre (aiguaforts i punta dura). Vam poder gaudir d'autoretrats de l'autor i altres pintures amb escenes de la Bíblia, paisatges... Sobretot, ens va agradar molt un quadre amb tres arbres i un paisatge molt bonic. De fet, quan vam arribar al taller, no vam dubtar en dibuixar-lo.

Només arribar a Canigó, i mitjançant Internet, vam buscar més informació sobre aquest artista i vam conèixer tota l'obra que té exposada a l'Ermitatge de Sant Petersburg (Rússia). És una obra pintada a l'oli, amb molts colors i diferent de la que havíem

vist a l'exposició. Ens va cridar molt l'atenció el fet que la mateixa persona pogués pintar quadres tan diferents i, a la vegada, tan bonics. Ens va agradar molt!

-STO-

Representació d'una de les pintures de Rembrandt.

Muchos de ustedes, cuando hayan leído el título de este artículo y hayan visto la expresión “**Línea Blanca**”, enseguida habrán asociado este nombre con un pequeño Departamento que contamos en Canigó, pero a otros, tal vez, les suena como algo extraño, nuevo, incluso divertido, que no saben muy bien donde ubicar.

Pues bien, este nombre surgió de manera simpática y espontánea al explicar en que consistía el nuevo servicio en una reunión de padres.

La **Línea Blanca** nació aproximadamente, hace seis años con el objetivo de buscar ayudas de diferente índole para mejorar la asistencia y atención de nuestros usuarios. Cuenta con la colaboración y ayuda inestimable del Sr. Ferrer, miembro del Patronato de la Fundación Canigó.

Nuestra labor se divide, básicamente en dos ámbitos de actuación:

1- Se realizan contactos y gestiones con empresas privadas, a las que se solicitan ayudas puntuales que nos permiten mejorar nuestra atención.

2- Mediante la elaboración de proyectos se solicitan ayudas y subvenciones a Estamentos Públicos y Fundaciones.

Éste es un trabajo laborioso, que supone, a veces, un desgaste importante, pero que se ve compensado con la buena voluntad y sensibilidad de las Entidades y profesionales con los que contactamos.

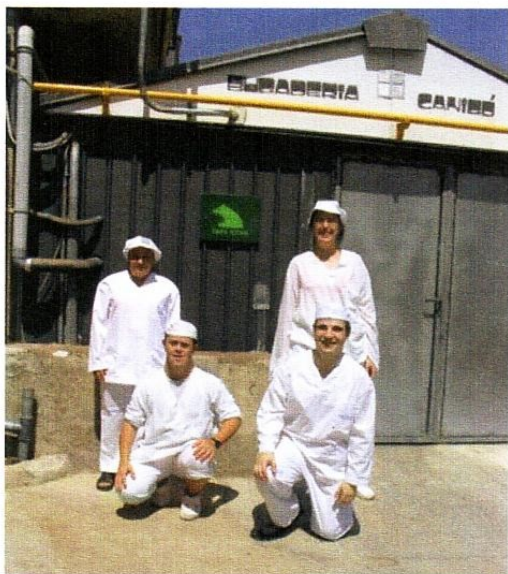
Queremos aprovechar este espacio para destacar las mejoras realizadas en nuestro Centro Especial de Trabajo gracias a la ayuda desinteresada de diferentes Entidades. Entre ellas, cabe una mención especial a la colaboración que viene realizando Obra Caja Madrid, desde hace tres años, mediante sus convocatorias dirigidas a “**Proyectos de Creación o Fomento del Empleo para Personas con Discapacidad y Colectivos en Situación de Desigualdad o Riesgo de Exclusión Social**”. A lo largo de este tiempo nos han concedido ayudas para mejorar la infraestructura de nuestro Centro Especial de Trabajo, lo que nos ha permitido adquirir i/o renovar diferentes equi-

---

equipamientos: una lavadora, una empaquetadora y una furgoneta que nos ayuda a seguir adelante. Esta ayuda permite, además, garantizar puestos de trabajo estables y mejorar poco a poco las condiciones de trabajo para nuestros trabajadores con disminu-

ción. Gracias a todos nuestros colaboradores por ayudarnos a que nuestro proyecto sea una realidad.

Yolanda Martínez
-Trabajadora Social-

Alguns dels treballadors del Centre Especial de Treball, posant a la porta de la bugaderia.

Después de más de un año y medio de trabajar duro en la lavandería, por fin, hemos conseguido el certificado de calidad ISO 9001:2000.

Desde el primer momento ha sido difícil y costosa su implantación debido a las características del Centro, del servicio y del sector en el que actuamos, ya que este proceso nos ha obligado a todo un cambio de organización y mentalidad en cuanto a calidad, y al que, hasta ahora, no estábamos preparados para llevarlo a cabo.

La ISO nos obliga a documentar, registrar y evaluar constantemente todas las actividades que se realiza en la lavandería, desde que el transporte recoge la ropa sucia y la descarga en la lavandería, hasta los diferentes procedimientos que se realizan en su procesamiento: clasificación, lavado, planchado, secado, empaquetado y, por fin, expedición.

Es muy importante destacar, además, que en todo este proceso de calidad que hemos empezado a poner en marcha, el aspecto que hay que destacar por encima de

todo es que lo conseguido es debido al trabajo en equipo. Somos un equipo formado por diferentes elementos, pero que todos tenemos que trabajar hacia la misma dirección, con una misma sincronización, con los mismos intereses y motivaciones.

Sin embargo, y a pesar de este éxito al conseguir esta certificación, no podemos quedarnos ahí, sino que hay que seguir mejorando, buscar e implantar nuevos y mejores sistemas... En fin, creo que podemos decir que hemos empezado un proceso que no tiene fin, sencillamente, porque la calidad es algo que siempre puede (y debe) mejorar.

Al fin y al cabo, lo que pretendemos es producir un buen producto para que nuestros clientes estén satisfechos y podamos seguir ofreciendo un trabajo estable a la máxima cantidad posible de chicos y chicas de Canigó.

José Hernández
-Cap de la Bugaderia-